

— «Ти Богом посланий, Богдане,
Розбить кайдани лихоліть.
Ніколи край не перестане
За тебе Господа молитись...»
— «Ти — Визволитель України
Із довголітньої біди!
З тобою всюди ми поїдемо, —
Лише скажи, лише веди!..»
— «З Тобою йде, як наречена,
Вікторія у боротьбі!
Стократная, неізнена,
Вічність гльорія Тобі!»
Як море те, народні лави,
Всі «слави» — у одну злились,
І дзвонами золотоголові
Позахлиналися — зайшлися.
Жар-малинові ясно-злоті,
Цвітуть прапори й корогви...
Святі правиці із кіотів
Благословляють, як живі...
Грядеш до Сьфії Святої
На білоснігому коні,
А за тобою — твої вої,
Орлята славної борні.
Квітками шлях тобі — дівчата, —
Квітки, вінки — куди не кинь —
І, щоб на них не наступати,
Іде, танцюючи, твій кінь.
Грядеш — і лється в душу сила
Із тисяч душ, із тисяч віч...
Які непереможні крила
З твоїх розкинулися пліч!
У голові твоїй заблисли,
Все хмарне звіявши, як дим,
Такі великогорді мислі,
Що сам ти не повірив їм!
Вже не Москва і не Варшава,
Не за козаччину вже бій,
А Українська Держава
В уяві блиснула твоїй!

.....

Гуде-клекаче пишне свято...
День заяснів, заголубів...
Над градом — соняшнее злато
І білі зграї голубів.

Прага, 1927

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка «STEFANOS I».